

за всички знатни ^{може} от близките и околни страни. Кой щеше да посети великолепия замък на Вартбург, та тъй припряро търчаха валети и коняри, тъй остро се зовяха прислужници и стражи. Някой висок сюзерен, или може би сам императорът, или някой чуждестранен венценосец?

По стените на Вартбург ^{не} ^{Толкова} малко светкаха излъскани старинни щитове, копия и алебарди, ~~о~~колкото бяха накачени скъпи лютни, арфи от сребро и слонова кост, тромпети, кларинети и виоли.

Покойният ландграф Херман бе прочут по своята любов към песента и изкуствата, затова дворът на Тюрингия бе средище на минезингери и трувери, поети и художници. В този хубав пролетен ден Вартбург очакваше прославения минезенгер Валтер фон дер Фогелвайде, който на път за Австрия искаше да се поклони на гроба на своя благодетел и покровител. Освен него очакваха и Волфрам фон Ешенбах - известния поет на "Парсифал", Улрих фон Лихтенщайн, Найдхард фон Ноентал и Готфрид фон Шрасбург: най-прочутите алемански поети.

София дръпна с десница пъстровезания килим, който закриваше покое и откъм малката приемна, слезе трите стъпала от скъпо, източено дърво и полека се отправи към един долап, издълбан в стената. Извади от него едно посребрено ковчеже и дълго премята от ръка в ръка скъпите камъни на тюрингския ландграфски род. Тънките ѝ вежди бяха свити в някаква натраплива, досадна мисъл. След това тя внезапно и бързо прибра ковчеджето и почна чевръсто да се облича.

Не. Тя не беше вече владетелна ландграфиня, ала и годеницата на сина ѝ също тъй не беше законната домакиня. Докато Елисавета не се венчаеше за Лудвиг, никой нямаше да носи старите семейни накити. София ядно сви тънките си бледи устни и въздъхна. Доста бе търпяла ^{благотворността} и милостта, с които покойният ѝ съпруг обсипваше ненавистната дъщеря на крал Андрея. Защото рядко можеха да се намерят две тъй противоположни жени като старата ландграфиня и младата ѝ снаха. София обичаше веселите празненства и шумни тържества,